

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas IX. A 480. ad 490.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

ditione Episcopum acceptare, Populus desiderio pastoris habendi tandem pervicit, ut Eugenius vir sanctissimus, & omni virtutum laude ac præcipuè misericordiâ in pauperes insignis ordinaretur.

DECAS IX.

✽ *A 480. ad 490.* ✽

481. **H**unnericus Wandalorum Rex fecit
 ✽ **H**rocire volens in Ecclesiam primo sæviit in domesticos absq; ullo religionis discrimine, præsertim in eos qui Theodorico fratri suo, quem unâ cum uxore ac liberis interfecit, chariores erant, quos inter Jocundum Patriarcham Arianum, quia fratri præ cæteris in amoribus erat, vivum concremavit. Qui autem ad Catholicam religionem transierant, omnes falsis criminationibus accusatos, vario genere crudelitatis interemit.

✽(482.)✽ Tum vi apertâ, tum astu Acacio præcipuè Constantinopolitano, qui doloso cinere ignes tegebat & Zenoni adulabatur, operante, piis abactis præsulibus passim hæretici Episcopi in Ecclesias, intruduntur.

Zeno Imperator falso prætextu Unionis

nis

nis inter Episcopos & diversas religiones
constituendæ, reipsâ autem desiderio hæ-
reses promovendi & Orthodoxos extir-
pandi, ipse Laicus homo de fide decretum
facere audeat, quod HENOTICON ap-
pellavit sive *Unitivum*, quasi unionem in-
troducere per hoc studiosissimè labora-
ret & omnibus Episcopis Monachis ac
Clericis illud acceptare & subscribere de-
tractantibus anathema infligit, in decreto
illo finxit se reipsâ trium synodorum Oe-
cumenicarum acta confirmare, Nicenæ &
Constantinopolitanæ Ecclesiæ, sic ta-
citam Chalcedonensis synodi abrogatio-
nem immiscuit qui apertè hæreticus audi-
re noluit. Cum verò fraus non succede-
ret, apertè etiam Chalcedonensem syno-
dum approbare cæpit, & Catholicos Epif-
scopos qui reipsâ piissimè dictæ synodi de-
finitiones tenebant ecclesiis suis ejecit,
quasi refractarios synodo Chalcedonensi
contrarios & fraudulenta tyrannide hære-
ticos, & de quibus constabat publicè, quòd
nihil minùs, quàm synodum illam appro-
barent, intrusit. Sic Cnaphæus, sic Petrus
Mochus, sic alii impii & rapaces lupi con-
stituti sunt ovium custodes. Dum autem
hac fraude uteretur ad Catholicos decipi-
endos ex suis quoque perdidit quàm plu-
rimos,

rimos, effecitque, ut edito a se Henotico adhærerent contra voluntatem suam. Qui deinde Acephali dicti sunt, eò quòd sub nullo Patriarchâ certo & sic sine capite seorsim convenirent.

HÆRESIS ACEPHALORUM

Qui etiam

DIACRINOMENI *sive* **HÆSITANTES**
appellati sunt.

Fuerunt fautores Petri Mochi heretici & Alexandrini Episcopi, cum verò Mochus aperto anathemate non vellet ferire Chalcedonense Concilium, accomodans se edito Henotico Zenonis, in quo nec ipse Imperator manifestè, sed tantum tacitè concilium illud reprobarvit, sic Mochum suum deserentes sectam suam inter se foverunt, & ex luto discordiæ ac heresis nati scarabei in suo nido colluserunt. Præcipuus autem illorum error erat in impugnanda cum Eutychete duarum Christi naturarum distinctione: & quemadmodum in hoc, sic etiam in aliis cum eodem heresiarcha insaniebant.

✠(483.)✠Simplicius excedit è vita, cui felix hujus nominis III. subrogatur, qui statim collecto Romæ 42. Episcoporum concilio Zenonis ENOTICON damnat, & Acacium Constantinop. Episc. de non defensa fide arguit, legatos mittit ad tur-

bas

bas in Orientali Ecclesia componendas,
& rem Orthodoxam promovendam.

Hunnericus Wandalorum Rex, ut tantò protervitiis sæviret dirissimis quæstionibus sacras Virgines subjecit, ut ab eis falso extorqueretur, Episcopos & Clericos cum eis agere impurè consuevisse, ut ex hac causa persecutio inferri posset, quâ immeritâ & iniquissimâ calumniâ prætextâ 4966. Episcopos & Clericos ex Africa in exilii desertum à Mauris crudelissimè rapi mandavit: quos inter Felix Abdiritanus Episcopus quadraginta quatuor annis Episcopali munere piissimè & laudabilissimè defunctus, cum Paralyti percussus, & membrorum usu destitutus jumento vehi non posset, ex adverso super burdone vinctus trunci adinstar toto itinere deportatus est. Sed non tantum tempestas hæc involvit Clericos, alii quoque innumeri in exilium expulsi, vel tormentis excruciat, squaloribus consumpti Martyrium glorioso agone consummaverunt.

(484.) Legati à Simplicio missi Constantinopolim ad Zenonem & Acacium, captivi, quamprimum & vincti detenti sunt, sublatis scriptis, quæ secum ferebant, ne illa Catholicis innotescerent, qui ut libertati restituerentur, blanditiis ab
Acacio

Acacio inducti eidem contra Pontificis
mandatum communicarunt, & absque
contradictione audierunt in Ecclesie sa-
cris Diptychis nomen nefandi hæretici
Petri Mochi inuasoris ecclesie Alexan-
drinæ commemorari, & sic seducti atque
peruersi Romam remissi sunt: ubi patefa-
ctis per monachos quosdam Acæmetas, his
quæ perperam acta sunt à Legatis, convo-
cato concilio tum Legati, tum Acacius
tanquam manifesti hæretici declarati
sunt, & damnationis sententia Constanti-
nopolim missa est. Quam cum ille Impera-
toris favore suffultus suscipere recusaret,
coacti sunt qui eam detulerunt, per quen-
dam ignotum monachum Acæmetensem
ipsam, dum ingrederetur Acacius ad cele-
branda sacra, in ejus Pallio suspendere, &
se ex conspectu eripere: Perrexit tamen
obstinatissime Acacius, licet Anathematis
vinculis alligatus sacra peragere, & eò per-
uenit insanix, ut nomen Felicis Papæ vit-
dictæ cæstro ex sacro Albo eraserit, mona-
chos carceribus, vulneribus, exiliis, & neci-
bus affecerit: quod ipsum à Fullone & Mo-
cho aliisque per totum Orientem factum.

Sed & alibi tempestas ingens turbavit
Ecclesiam. Hunnericus Rex Wandalo-
rum Arianus ad disputandum ex universâ
ditione

ditione suâ convenire jussit Episcopos Catholicos & Arianos, non ut mederetur vulneri Ecclesiæ inflicto, sed ut dolorosum vulnus crudeliùs exasperaret. In hoc conventu Ariani Episcopi cum se à Catholicis mox vincendos & confutandos errores suos prænoscent, ac causæ diffident, falsò Regi suggererunt Catholicos tumultuari, nec disputare velle, ideo Rex mandatum promulgavit, quo per totam Africam omnes ecclesiæ Catholicorum uno die clausæ sunt, & Catholici omnes iisdem pœnis mox subjecti, quas Imperatores adversus Arianos & alios hæreticos unquam decreverunt, nisi desertâ fide ab Arianis rebaptizarentur. Episcopi autem convocati ad disputandum omnibus rebus expoliati, dirissimè passi, ad diversa loca relegati ad agros exercendos & ligna cædenda, aliâque dura & contempta opera applicati.

Eugenius Episcopus Carthaginensis & omnium Primas in eremum deportatus & crudelissimo omnium Arianorum Episcopo Antonio cujusdam civitatis quæ eremo proxima erat, vexandus traditus est. Univerfus deinde Clerus Carthaginensis cæde & inediâ maceratus: ferè quingenti exilio consumpti, vel interfecti sunt, & tantò quidem

quidem Rex impius ferocius sæviit, quanto vidit amariore animo à multis sanctis confessoribus ad confirmandam Orthodoxam fidem miracula varia patrari.

Accidit eodem tempore, ut Cyrola Arianorum Antistitum Princeps, Eugenii qui cæcuna illuminavit, gloriam æmulatus, hominem pretio conduceret, qui se cæcum fingeret & prætereunte magno comitatu Cyrolâ ab eo illuminari vellet: quod ubi factum, & Cyrola cum solenni Arianæ fidei contestatione, manum oculo simulati cæci admoveret, confestim reipsâ talpâ cæcior factus supposititius ille nugator palam cæpit aperire fraudem Cyrolæ & mendacem thaumaturgum cum suâ hæresi Arianâ execrari & abominari; Eugenius autem seriâ pænitiâ resipiscenti signo crucis visum restituit.

Illud quoque inter insignia multorum martyria & miracula passim hac persecutione à sanctissimis confessoribus patrata valde admirandum, quòd in Typasensi Mauritanix civitate contigit, cum jussu Regis, plurimis Catholicis Ariano ejus civitatis Episcopo communicare detrectantibus, linguæ radicitus abscissæ essent, iidem nihilominus spiritu sancto operante, ita absque linguis articulatè, quamdiu vixerunt,

xerunt, locuti sunt, ac si integrâ linguâ pollerent.

Post hæc totam Africam (Deo scelera Arianae perfidiae duplici flagello castigante) dira fames & pestis de populata est. Et Hunnericus Rex veluti Antiochus quondam & Herodes putrefactis visceribus à vermibus consumptus, ac demum, quod Gregorius Turonensis scribit, à dæmone arreptus propriis se se morsibus laniavit, & turpissimam animam efflavit. Cui Gundabundus, ab aliis Rodagifus, paulò mitior, successit.

Eodem anno alius quidam barbarus Princeps idemque Arianus, infamis Ecclesiae persecutor in Gallia mortuus est. Euricus. Rex Gothorum, quoque haud dissimili ultione à DEO percussus interiit. Cui successit in Regno Alaricus.

(485.) Defuncto Childerico Francorum Rege apud Parisios in Galliis regnante, filius ejus Clodoveus, (nonnulli Ludovicum appellant) successit. Sic igitur Imperio Romano Occidentali. collapsò, & barbaris triplicis generis Gallias occupantibus, Gothis, Francis & Burgundis divinâ demum providentiâ factum est, ut ejus tantummodo gentis regnum ad posteros feliciter propagaretur, penes quam
vera

vera religio esset venustius germinatura. Cujus in Childerico flores apparuerunt, in Clodoveo collecti sunt fructus. Coluit ille quanquam Ethnicus adhuc S. Genesivum, veneratus S. Remigium Rhenensem Episcopum, eique amplissimas villas donavit, quas Remigius in pauperes erogandas curavit.

In tenebris Orientis, quas hæreses inducebant, veluti clarissimum lumen apparuit, in insula Cypro inventum corpus S. Barnabæ unâ cum Evangelio S. Matthæi ad pectus ipsius appposito & ab eodem manu propriâ olim conscripto, quo vera Christi Humanitas potissimum comprobatur in opprobrium hæresis Eutylianæ tunc in Orientali ecclesiâ grassantis, ipso S. Apostolo Anthemiæ Salaminæ Episcopo locum, in quo corpus conditum servabatur, cum signis & miraculorum virtute revelante.

✽(486.)✽ Sidonius Apollinaris Arvernensis Ecclesiæ Episcopus diem obiit vir omni litteraturâ sacrâ & profanâ excultissimus: de quo Gregorius Turonensis meminit ipsum ante suum obitum graviter vexatum fuisse à duobus illius ecclesiæ Presbyteris, qui sublatâ ei omni potestate à rebus ecclesiæ, arctumque ei victum & tenuem

venem relinquentes, ad summam contumeliam & contemptum redegerunt. Quos acererrima mox vindicta consecuta est, alter enim ipso die quo Sidonium de ecclesiâ extrahere decreverat, dum in secessu ventrem purgare niteretur spiritum exhalavit, atque sic Sidonius pristinae libertati restitutus est, ac paulò post sancto sine quievit. Alter verò post ejusdem obitum Episcopatum usurpare præsumens dum in medio convivio, quod sumptuosissimum civibus paraverat, calicem bibendum manibus teneret, divinitus ad experendam cum Sidonio causam citatus, elapso de manu calice mortuus corruit.

(487.) Theodoricus Amalus Rex Gothorum perfidus & ingratus in Zenonem, conatur ei Orientale Imperium surripere, hostilibus armis invadit & Constantinopolim in discrimen adducit. spe tamen suâ frustratus desit.

Redditâ à Gundabaldo Ecclesiæ pacè clarissimi Episcopi Africani, Clerici & monachi, qui metu persecutionis & tyrannidis à Hunnerico contra Catholicos exercite, in hæresim lapsi sunt, reconciliantur. Qua de causâ celebratum est Romæ Concilium, in eoque decretum, ut quoad vivent, Episcopi ab omni Ecclesiasticâ dignitate

nitate

nitate & communione perpetuò exclusi, reliqui autem inferioris Ordinis Clerici per septem annos poenitentes peregrinæ tantum communicationis participes essent, quod idem statutum est de Monachis & Laicis.

✱(488.)✱ Acacius Constantinopolitanus Episcopus in anathemate suo perseverans moritur, de quo Suidas tradit, tantæ fuisse arrogantiae virum, ut sineret suas adhuc viventis imagines in Ecclesiis dedicari, quod de nullo ante eum Episcopo vel lectum vel cogitatum fuit. Successit autem Acacio Flavitas, quem alii Flavianum appellant, hæreticus pessimâ fraude. Cum enim Imperator chartam puram in Sacro altari posuisset, Deo supplicans ut per Angelum in eâ nomen scriberet, quem Ecclesiæ Constantinopolitanæ præfici vellet, atque ad eam rem impetrandam, quadraginta dierum jejunium indixisset, egit Flavitas cum templi custode multo auro, ut in eâ Charta nomen Flavitæ scriberet. Verum evedtus per has fraudes in Thronum Episcopalem, vindictâ divinâ agente, post quatuor menses repentinâ morte extinctus est, & custos templi patefactâ fraude punitus; & concessa est Episcopis libera eligendi facultas.

Ab anno 400. ad 500. 438

✽(489.)✽ Euphemius Catholicus eligitur Episcopus Constantinopolitanus, qui Concilium Chalcedonense quidem amplectitur, sed Acacii nomen ex dyptychis sacris auferre tergiversatur.

Theodoricus Amalus Gothorum Rex perumpit in Italiam, & Odoacrem cum exercitu occurrentem iteratis præliis vincit.

Clodovæus Francorum Rex vincit Syagrium, qui Sueffionensem tenebat civitatem, fugientemque ad Alaricum Wisigothorum Regem, qui aliam Galliarum partem occupabat, repetit & traditum occidit.

✽(490.)✽ Circa hunc annum complures viri Sancti in Hybernia elucescunt. Aurelius Britannorum Rex memorabilem de Engisto singulari ope Numinis victoriam reportat, & ut gratias DEO pro ea referret, profanatas à Saxonibus ecclesias hostium spoliis ditavit.

DECAS X.

✽ *Ab anno 490. ad annum 500.* ✽

491. **Z**eno Imperator (Pelagio insigni viro & Patricio qui impietatem ejus arguere ausus erat, ideóq; fractâ gulâ suffocatus est, ad justum Dei judicium provocante) morte, impietate suâ condignâ

T

gnâ